

POZDRAVNE RIJEČI PROVINCIJALA OO. KARMELIĆANA OCA ANTE STANTIĆA

U ime provincije karmelićana, koja je suorganizator ovog simpozija zajedno sa Bogoslovnim fakultetom u Zagrebu, pozdravljam sve prisutne.

Sv. otac Ivan Pavao II. u svom nedavnom pohodu Španjolskoj, domovini sv. Terezije od Isusa, govoreći vjericima biskupije Salamanke i vjericima Alba de Tormes, gdje počiva tijelo sv. Terezije, izrekao je slijedeće riječi: „Vi ste sugrađani i subaštinici vremena u kojem je živjela sv. Terezija. Istina da je to vrijeme tijekom četiri stoljeća pretrpjelo mnogo potresa i da je većim dijelom prošlo, ali poruka sv. Terezije je sačuvala sve do sada svoju istinu i svoju snagu” (I. XI. 1982. u Albi de Tormes).

Uz ovu izjavu sv. Otac je dao svjedočanstvo o onome što je on primio od snažne poruke sv. Terezije: „Sv. Terezija, zajedno sa sv. Ivanom od Križa, bila mi je učiteljicom, nadahniteljicom i voditeljicom na putevima duha. U njoj sam uvijek našao poticaj da hranim i da krijepim svoju unutarnju slobodu u Bogu i da nađem razumijevanje za dostojanstvo čovjeka” (isto mjesto).

Mislim da je teško bolje izreći jednu od temeljnih poruka sv. Terezije i istaći njezinu aktualnost danas, kada je teško postići unutarnju slobodu duha i cijeniti ljudsko dostojanstvo.

Nadahnujući se na biblijskoj baštini svoga Reda, na proroku Iliji, izgradila je najprije sebe, postala je izgrađena ličnost, slobodna i zrela, i time pokazala da pripadnost Bogu ne umanjuje ljudsko dostojanstvo i slobodu nego da ih uzdiže i obogaćuje.

U punoj povezanosti s Bogom, u punoj duhovnoj zrelosti, ona uspijeva upravljati svoj život i rad ne prema određenim društvenim shemama nego po svojim duhovnim uvjerenjima koje je stekla iskustveno u življenju s Bogom po Isusu Kristu. To svoje duhovno bogatstvo prenosi najprije na svoje duhovno potomstvo obnavljajući karmelski red najprije u ženskoj grani, a onda i u muškoj. Čini to neposredno kao utemeljiteljica i odgojiteljica. Svoje iskustvo izražava i pisanom riječju, koja se ne upušta u teorije nego pristupa egzistencijalno problemima duhovnog života: opisuje puteve kojima je ona išla da uroni u Boga i živi s njim u zajedništvu. Smatrala je da tako može pomoći i drugima na putu duhovnog života, da ga ostvare s manje muke nego što ga je ona ostvarila.

U tom iskustvenom, egzistencijalnom vidu njezine duhovnosti posebno je važno istaći molitvu kojom zapravo iznosi sve svoje iskustvo i rast u duhu. Molitva je prema njenom iskustvenom učenju sveopća vrednota rasta i sazrijevanja u duhu jer je ljubav i prijateljevanje s Kristom. Molitva joj je pomogla da uzraste, molitva je učinila da joj duša vibrira, da postane osjetljiva na sve potrebe Crkve, da pronađe načine kako bi Crkvi pomogla. Njezino učenje o molitvi potaklo je Pavla VI. da je proglasi naučiteljicom Crkve, tako se odalo priznanje i ženama što je Terezija smatrala pravednim kada se bunila protiv onih koji su omalovažavali žene u njezino doba i rekli da im je dovoljna usmena molitva; postala je prva žena naučiteljica Crkve.

Bogati program ovog simpozija osvjetlit će ove i druge vidove njezine poruke, pa mi zato ne preostaje drugo nego da potaknem na pozorno slušanje i da zahvalim predavačima što su se velikodušno odazvali da osvjetle ovu izvanrednu ličnost i njezinu nauku kako bi upoznali našu javnost sa sv. Terezijom od Isusa.